LAURA LEE GUHRKE
SVÁDĚNÍ JAKO LÉK

LAURA LEE GUHRKE

SVÁDĚNÍ JAKO LÉK

2014

DOMINO

Copyright © 2009 by Laura Lee Gurhke
Translation © 2014 by Květa Palowská
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WITH SEDUCTION IN MIND,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2009,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2014

ISBN 978-80-7303-977-6

Pro Aarona, kvůli psacímu stroji.
A kde je vlastně můj steampunk?

1

Celý svět je jeviště a všichni lidé na něm jenom herci:
mají své příchody a odchody;
za život každý hraje mnoho rolí.
William Shakespeare

Londýn květen 1896

Daisy Merricková přišla o práci. Nešlo o nic neobvyklého – v takové nepříjemné situaci už se ocitla mnohokrát. Někteří lidé, včetně její sestry, měli sklon dávat věčné střídání zaměstnání za vinu jí, ale Daisy považovala jejich mínění za nespravedlivé. Dnešek toho byl dokonalým důkazem.

Pobouřeně vypochodovala z kanceláří firmy Pettigrew a Finch, kde jí referentka, která měla na starosti písařky, sdělila, že její služby už nepotřebují. A na Daisyin dotaz dodala, že se jí nezdá rozumné, aby jí vystavili doporučení. Vzhledem k jejímu nestoudnému chování není možné napsat žádné příznivé hodnocení.

„Já že se chovám nestoudně?“ huhlala na chodníku rušné Threadneedle Road a pátrala očima po dostavníku. „Za všechno může pan Pettigrew!“

Když ji zmíněný gentleman zahnal v komoře do úzkých, vzal ji za ruku a přiznal se, že k ní chová hluboký a vášnivý cit, odmítla podlehnout jeho nadbíhání, jak by to udělala každá počestná žena. Poté, co jí madam Witherspoonová vzápětí oznámila, že její pracovní poměr je ukončen, rozhořčené vysvětlování stejně nepomohlo. Pan Pettigrew, vyložila jí madam s úsměvem, je zakládajícím členem důle-

žité bankovní firmy a ona, Daisy Merricková, pouhou bezvýznamnou písařkou.

Na nároží se vynořil dostavník a Daisy zamávala. Když zastavil, nastoupila a zaplatila tři pence jízdného. Vůz se s trhnutím rozjel. Usadila se na prázdné sedadlo a přemýšlela, jak nejlépe sdělit Lucy, že znovu přišla o práci.

Věděla, že za nic nemůže, ale bylo jí jasné, že starší sestra bude nejspíš jiného názoru. Vyjmenuje všechny důtky za drzost, které jí madam během tříměsíčního zaměstnání ve firmě Pettigrew a Finch udělila. Také jí určitě připomene, jak byl pan Pettigrew přítomen, když madam minulý týden láteřila, a jakmile zmíněná dáma odešla, popleskal Daisy po ruce, nazval její upřímnost „roztomilou" a konejšil ji. Nemusí prý mít strach, že „by se o ni zajímal".

Lucy bude možná tak protivná a zmíní se, jak ji před troufalým chováním pana Pettigrewa varovala a ona, Daisy, její upozornění brala na lehkou váhu.

Kousla se do rtu. Při zpětném pohledu chápala, že se měla řídit Lucyiným návrhem a oznámit panu Pettigrewovi, že si na něj nebude u madam stěžovat. Kdyby to udělala, téhle patálii by se vyhnula. Jenomže sestra, která má vždycky pravdu, jde člověku neuvěřitelně na nervy a Daisy často cítila neodolatelné nutkání postavit se Lucyiným dobře míněným radám na odpor. A přesně tohle byl jeden z těch okamžiků.

Její sestře se samozřejmě nepříjemnosti v zaměstnání, které Daisy otravovaly život, vyhýbaly. Ta, pomyslela si Daisy trochu závistivě, je ztělesněný takt. Kdyby ji obtloustlý postarší pan Pettigrew s upoceným obličejem vzal za ruku, prohlásil, že k ní chová vášnivý cit, a slíbil jí pravidelný drobný příjem a dům v „diskrétní" čtvrti, Lucy by ani nezvedla obočí. Důstojně by mu oznámila, že k takovým ženám nepatří a on si jistě nepřeje zostudit ji ani sebe neslušnými domněnkami o počestnosti své zaměstnankyně. Taková škrobená, cudná řeč – spolu s jemnou připomínkou, ať dotyčný myslí na svou ženu a děti – by pana Pettigrewa, jednoho z nejvýznamnějších londýnských obchodníků, přiměla, aby svěsil hlavu jako nezvedený školák. Provinile by vyběhl z komory a epizoda by byla zapomenuta.

Daisy je však z jiného těsta. Překvapením otevřela ústa, vrhla pohled na mužovu upocenou tváři a vypálila: „Ale když vy jste tak *starý!*“

Unáhlená reakce zpečetila její osud. Místo aby pan Pettigrew zahanbeně opustil komoru, uraženě odkráčel. Jeho mužská důstojnost utrpěla ránu a Daisy přišla o čtvrté místo během necelého roku.

Zdálo se, že upřímností vždy všechno pokazila. Během zaměstnání u modistky zjistila, že většina žen nechce slyšet pravdu o svém vkusu. Když se bohatá, ale obtloustlá zákaznice, která obdivovala stříbrný satén, ptala majitelky salonu na její názor, ta jí neřekla, že v něm bude vypadat ještě buclatější!

Jako vychovatelka si nevedla o moc lépe. Lady Barrowová ji informovala, že baronovy dcery hry, jako je pasák, nehrají. Nekreslí oranžovou trávu, zelenou oblohu a postavy s fialovými vlasy. Nepotřebují počítat a učit se dělení. Ne, baronovy dcery vyšívají bezchybné vzory, malují dokonalé napodobeniny italských mistrů a vyrábějí zbytečné – ale bezvadně provedené – tretky pro přítelkyně. Jakmile Daisy poznamenala, že je to naprostá hloupost, upadla v nemilost a byla z Kentu bez okolků odeslána domů.

V advokátní kanceláři Ledbetter a Ghent získala krušnou zkušenost, že pan Ledbetter nijak neocení, když pouhá písařka upozorní na chyby, které nadělal v právních případech.

A teď pan Pettigrew – vlivný bankéř a chlípník. Dostala další lekci, pomyslela si s povzdechem. Žena, která si vydělává na živobytí, musí vědět, jak taktním způsobem čelit neslušným návrhům silnějšího pohlaví!

Dobře. Daisy se snažila zaujmout filozofický postoj. Pokrčila rameny a zasunula uvolněný pramínek rezavých vlasů za ucho. Všechno se zase obrátí k lepšímu, řekla si v duchu, pohodlně se opřela a zahleděla se oknem na cihlová průčelí domů nakladatelských firem na Fleet Street. Vždyť se neocitla na ulici! Lucy vlastní pracovní agenturu a po nevyhnutelném „Já ti to říkala!“ jí každopádně sežene další místo.

Daisy nechtěla vypadat nevděčně, ale vyhlídka na sestřinu pomoc v ní nevzbuzovala velké nadšení. Lucy měla sklon brát v potaz pouze praktickou stránku zaměstnání a nikdy neuvažovala o tom, jestli je pracovní náplň zajímavá. Daisy si vybavila lady Barrowovou, pana

Ledbettera a pana Pettigrewa a usoudila, že tentokrát by si snad raději měla najít práci sama.

Bylo by příjemné oznámit sestře, že o místo u Pettigrewa a Finche sice přišla, ale okamžitě si našla jiné! A když bude další práce hotovou věcí, Lucy si odpustí nasupený obličej a mrzuté vzdychání.

Dostavník minul vydavatelství Saxton a Company a Daisy si vzpomněla na půl tuctu rukopisů, které leží doma v zásuvkách jejího psacího stolu. Usmála se. Měla by se přestat plést jiným do řemesla a stát se opravdovou spisovatelkou. Konec konců, její přítelkyně Emma udělala totéž a s velkým úspěchem!

Lucy by se to nelíbilo. Bez ohledu na Emmu Daisyiny literární ambice nikdy nepodporovala. Je to nejistá práce, zdůrazňovala často, a samé odmítání a kritika. A honorář, pokud vůbec nějaký, pak jen ojedinělý a často bezútěšně nízký. Emmě na odměně nezáleží, je provdaná za bohatého vikomta, svého nakladatele, ale pro Daisy a její sestru je vlastní příjem zásadně důležitý! Jako osamělé neprovdané ženy si musí vydělávat na živobytí.

Dostavník zastavil na Bouverie Street a nabral další cestující. Daisy zavadila pohledem o štítek s názvem ulice visící na nároží a uvědomila si, že na Bouverie Street sídlí kanceláře Emmina manžela, vikomta Marlowea. Zvláštní, že kdosi zastavil dostavník jeden blok od vydavatelství Marlowe Publishing zrovna ve chvíli, kdy uvažovala o tom, že se stane spisovatelkou!

Tohle nemůže být náhoda! říkala si. To je osud!

Dostavník se znovu dal do pohybu. Emma vyskočila, naklonila se přes spolucestujícího a prudce zatáhla za drát zvonku. Ostatní pasažéři začali brblat kvůli dalšímu zpoždění. Kočí prudce zastavil a vůz sebou trhl. Daisy se jednou rukou chytila mosazné tyče nad hlavou, aby neupadla, a druhou si přidržela slamák. A jakmile zůstali stát, bez ohledu na nepřátelské pohledy ostatních vyrazila kupředu.

Vystoupila a upřela oči na cihlovou budovu opodál na nároží. Šance, že se někdy stane spisovatelkou, jejíž dílo se vydává, byla mizivá až nulová, ale Daisy hodila úvahy o pravděpodobnosti úspěchu za hlavu a zamířila k budově Marlowe Publishing. Nepochybovala, že stát se spisovatelkou je její osud.

Nebyla jen zbrklou a prostořekou mladou ženou, ale také nevyléčitelnou optimistkou.

Premiéra je vždycky peklo.

Sebastian Grant, hrabě z Avermoru, přecházel po dubové podlaze v zákulisí divadla Old Vic, příliš rozrušený, než aby si sedl. Jeho hra se nehrála už tak dlouho, že zapomněl, jaké to je, mít premiéru.

„Samozřejmě to bude propadák!“ mumlal si. „Moje poslední hra byla učiněnou katastrofou, a tahle je ještě horší! Bože, proč já ten nesmysl nehodil do kamen, dokud to šlo?“

Většinu lidí by překvapilo, kdyby slyšeli nejznámějšího anglického romanopisce a dramatika, jak znevažuje vlastní dílo, ale jeho přítel Filip Hawthorne, markýz z Kaynu, poslouchal Sebastianovy stížnosti na poslední hru se shovívavostí člověka, který už to všechno slyšel. „Nevěříš ani jedinému slovu z toho, co tu vykládáš!“

„Ale ano, věřím! Ta hra je propadák!“ Sebastian došel na konec jeviště, obrátil se a rázoval zpátky. „Hotový propadák!“

„To říkáš vždycky!“

„Já vím, ale tentokrát je to pravda.“

Nezdálo se, že by jeho tvrzení na Filipa nějak zapůsobilo. Opřel se o sloup, založil si ruce na hrudi a pozoroval, jak přítel přechází sem a tam. „Některé věci se nikdy nezmění.“

„Uděláš nejlíp, když odejdeš domů ještě před začátkem!“ poradil mu Sebastian zachmuřeně, aniž věnoval poslední poznámce pozornost. „Ušetříš si utrpení.“

„Copak nestojí za podívání ani část?“

„Ale jo, začátek nemá chybu,“ připustil Sebastian zdráhavě. „Ale ve druhém jednání se příběh tříští.“

„Hmm.“

„A co se týká zápletky…“ Sebastian zmlkl a se zoufalým povzdechem si prohrábl tmavé vlasy. „Celá zápletka je založena na hloupém nedorozumění!“

„V tom případě nejsi o nic horší než Shakespeare. Spousta jeho her je založena na nedorozumění.“

„Proto je také tolik přeceňován!“

Filip vybuchl smíchy. „Co je na tom tak zábavného?“ zeptal se Sebastian udiveně, když procházel kolem.

„Jen to, že máš dost odvahy, abys tvrdil, že Shakespearovo dílo je hodnoceno příliš kladně!“

Sebastian narážku nepovažoval za vtipnou. „Potřebuju něco ostřejšího!“

Přešel ke stolu za scénou, kde bylo připraveno občerstvení pro herce. Vybral láhev a tázavě ji zvedl, ale Filip zavrtěl hlavou, a tak nalil gin jen do jedné sklenky.

„Není důvod, aby Wesley neřekl Cecilii pravdu,“ pokračoval v mudrování o nové hře, když položil láhev a zvedl sklenku. „Ale kdyby to udělal, dopis v kabelce by byl zbytečný, všechno by se vyřešilo před koncem druhého jednání a hotovo!“

„Diváci si toho nevšimnou!“

„Jistěže ne!“ Sebastian vyprázdnil sklenku jedním douškem. „Budou spát!“

Filip vyprskl. „Pochybuju!“

„Já ne. Viděl jsem zkoušky. Do týdne je konec!“

Když přítel neodpověděl, ohlédl se po něm. „Žádné námitky v zájmu přátelství?“

„Sebastiane, ta hra je určitě skvělá!“

„Ne. Není dost dobrá.“ Odmlčel se. V uších mu zněl otcův hlas z dětství, který stejnými slovy komentoval téměř všechny jeho chlapecké skutky. „Nikdy nebude dost dobrá!“ huhlal a tiskl si chladnou sklenku k čelu.

„To není pravda!“ Filipův hlas zahnal vzpomínky na minulost. „Jsi vynikající spisovatel a moc dobře to víš! Pokud se ovšem netýráš výčitkami, jak jsi nemožný!“ dodal vzápětí.

Sebastian se zhluboka nadechl a obrátil se. „Co když mě kritici rozcupují?“

„Uděláš to co vždycky. Pošleš je do háje a napíšeš něco jiného.“

Sebastian si tak optimistický postoj zachovat nedokázal. „A co když mají pravdu? Vzpomínáš na poslední román? Když před čtyřmi roky vyšel, všichni ho odsoudili! Dokonce i ty jsi připustil, že není nijak úchvatný!“

„Tak jsem to neřekl. Mermomocí jsi chtěl znát můj názor, a tak jsem ti v dopise napsal, že tohle dílo nepatří k mým oblíbeným, nic víc."

„Jsi tak zdvořilý, Filipe!" Sebastian se napil ginu a ušklíbl se. „Byl to brak! Šest let jsem nenapsal nic, co by stálo za řeč. Kritici to vědí. Ty to víš. Já taky. Zítra mě odrovnají!"

Nastalo dlouhé ticho, pak Filip řekl: „Sebastiane, znám tě od dětství. Před pětadvaceti lety jsem tě pozoroval na hřišti v Etonu a proklínal tě pokaždé, když jsi nedal gól, ale jakmile se ti to povedlo, naparoval ses jako bůh fotbalu! Sledoval jsem, jak se trápíš nad každým slovem románu, který jsi psal, když jsme chodili na Oxford, ale když vyšel, stejně jsi přijímal chválu s takovým uspokojením, že jsem měl chuť tě za tu tvou nadutost uškrtit!"

„Jen pokračuj!"

„Tahle dvojí stránka tvé povahy mě nepřestává uvádět v úžas! Co se týká tvého díla, jsi neuvěřitelně troufalý, a zároveň bojuješ s mučivou nejistotou! Jak může člověk mít tak protikladné povahové rysy?"

V poslední době v sobě žádnou troufalost, o které přítel mluvil, nenacházel, zato nejistotu prožíval dnem i nocí. „Naposledy jsme se viděli před osmi lety. Život v cizině mě změnil. Nedokážu…" odmlčel se, neschopen vyřknout pravdu, třebaže ji vnímal jako neměnnou skutečnost. Nedokáže už psát, ale není schopen říci to nahlas. „Jsem jiný, než jakého jsi mě znal," prohodil místo toho.

„Jsi pořád stejný! Přecházíš sem a tam jako kočka po rozpálené střeše, znevažuješ své poslední dílo tím nejhorším způsobem a každému, kdo je ochoten naslouchat, vykládáš, že je to brak! Ty už sis jako obvykle sám vytvořil mylnou domněnku, že tvá hra se nebude líbit a pohoří. Čekám, kdy oznámíš, že končíš s kariérou, a kruh se uzavře!" Filip zavrtěl hlavou. „Kdepak, Sebastiane, ty si možná myslíš, že ses změnil, ale není to pravda. Ani v nejmenším!"

Filip se samozřejmě strašlivě mýlí. On se vážně změnil, a to způsobem, který jeho přítel není schopen pochopit. Stejně tak nemá smysl vysvětlovat, jakou spoušť v posledních osmi letech nadělal. Je zbytečné přítele informovat, že další kniha ani hra už nepřijde. Skončil.

Najednou ho přepadla únava a utlumila rozrušení. Sklonil hlavu, položil obličej do dlaní a proti své vůli zatoužil po kokainu. Naposledy

ho užil před třemi lety, ale panebože, jak on ho potřebuje! Kokainem zahnal ty zatracené tvůrčí pochybnosti a psaní šlo tak snadno! Nestaral se, jestli je dílo dobré nebo špatné, protože s ním byl poprvé v životě spokojený! Kokain mu přinesl pocit, že dokáže všechno, je schopen odvrátit jakoukoli nepřízeň osudu, překonat každou překážku. S ním si připadal nepřemožitelný. Dokud ho málem nezabil.

„Sebastiane?" přerušil Filipův hlas tok jeho myšlenek. „Jsi v pořádku?"

Zvedl hlavu a nuceně se pousmál. „Jistě. Víš přece, jak bývám o premiéře náladový!"

Zaslechli zvonek oznamující, že představení začíná za pět minut, a Filip se odlepil od sloupu. „Půjdu si sednout. Manželka už určitě přemýšlí, co se mi přihodilo."

„Neměl bys tam chodit!"

„Rád podstoupím to utrpení!"

„Jak myslíš! Ta hra je brak!"

„To říkáš vždycky." S klidem se otočil k odchodu.

„Já vím," zavolal za ním Sebastian. „Ale tentokrát je to pravda!"

„Brak?" Sebastian nevěřícně zíral do přeložených novin. „V *Social Gazette* nazývají mou hru brakem?"

Komorník Abercrombie v domnění, že jde o řečnickou otázku, neodpověděl. Místo toho zvedl podnos s potřebami na holení, tázavě na Sebastiana pohlédl a čekal. Saunders, sluha, který přinesl ranní noviny, také stál mlčky a vyčkával, až bude moci odejít.

Sebastian se jich nevšímal. Znovu si přečetl úvodní větu recenze otištěné v ranním vydání *Social Gazette:* „‚Sebastian Grant, který kdysi patřil k nejlepším spisovatelům devatenáctého století, při prvním pokusu o komedii s názvem *Dívka s červenou kabelkou* ztroskotal. Zápletka je laciná…'"

Přestal číst na stejném místě jako předtím a přelétl očima podtitulek. „*George Lindsay,*" zahuhlal a zachmuřeně zvedl hlavu. „Kdo je k čertu George Lindsay?"

Abercrombie mlčel. Opět usoudil, že jeho odpověď se neočekává. Dál postával u holicího křesla, než se pán posadí.

Sebastian ale četl dál. „‚Zápletka je laciná,'" pokračoval se vzrůstajícím hněvem, „‚téma nesnesitelně otřepané a dějová linie naprosto nepravděpodobná. Jakožto komedii by jí bylo možno tyto vady odpustit, kdyby byla skutečně zábavná. Bohužel, kritik shledal ony tři hodiny v Old Vicu stejně zábavnými jako návštěvu zubaře!'"

Důkladně dopálený tím, co dosud přečetl, chtěl noviny zahodit, ale pak změnil názor a zvědavost zvítězila nad opovržením. Znovu se zabral do článku.

„‚Každý ví, že Sebastian Grant vlastní šlechtický titul hrabě z Avermoru a že údržba panství je za současné zemědělské krize nákladnou záležitostí. Divadelní komedie však není jen módní záležitost, ale také vcelku výnosný podnik. Kritikovi ovšem nezbývá než se domnívat, že autora vedl k napsání hry spíše finanční než literární zájem.'" Odmlčel se a pohlédl na Abercrombieho. „Už je to tak," řekl rádoby omluvným tónem. „Rád bych za svou práci dostal zaplaceno. Překvapivé, že?"

Neobtěžoval se čekat, až se sluha pokusí o odpověď. „‚Výsledek je politováníhodný,'" pokračoval. „‚Místo aby se vrátil na londýnskou divadelní scénu jako prvotřídní Sebastian Grant, zvolil návrat coby druhořadý Oscar Wilde!'"

Pobouřeně zasupěl a mrštil novinami, až se rozlétly na všechny strany. „Druhořadý Oscar Wilde?" vybuchl. „Nesnesitelně otřepané? Naprosto nepravděpodobné? Zatracená drzost! Jak se tenhle kritik…, tenhle žvanil…, tahle… tahle nula, která používá s takovým zaujetím přídavná jména…, jak se opovažuje mou hru takhle pohanět?"

Saunders začal sbírat noviny a Abercrombie konečně promluvil. „Pan Lindsay musí být člověk, který nemá žádné způsoby, sire. Přejete si, abych vás oholil?"

„Ano, Abercrombie, děkuji," řekl, vděčný, že sluha odvedl pozornost jinam. „Tenhle kritik nazývá mou hru brakem, ale jeho recenze patří do popelnice! Saundersi," dodal, „hoďte ten hloupý škvár, kam patří!"

„Jak si přejete, sire!" Sluha se uklonil, ale když chtěl s pečlivě poskládanými novinami odejít, Sebastianova zvědavost znovu zvítězila. Natáhl ruku, vyškubl mu noviny a mávnutím ho odeslal ze šatny. Pak usedl do křesla, a než Abercrombie namydlil štětku, dál četl recenzi.

A zuřil.

Hra, jak prohlašoval dotyčný pan Lindsay, je založena na chatrném nedorozumění, a její hrdina Wesley je nevýslovně omezený. Kdyby ve druhém jednání podal lady Cecilii jednoduché vysvětlení, všechno by se vyjasnilo. Wesleyho pokusy dvořit se Cecilii měly nepochybně sloužit k pobavení diváků, ale ve skutečnosti jde o útrpnou podívanou a člověk je z toho ubožáka v rozpacích. Závěr hry pak přináší ohromné uspokojení. *Tomu* se tedy říká konec!

„Haha!" zamumlal Sebastian a zkřivil rty. „Vida, jak je bystrý, tenhle pan Lindsay! Samý vtip!"

Řekl si, že přestane takové nesmysly číst, ale zbývalo jen pár řádek, a tak se rozhodl, že vytrvá.

Ti, kteří doufali, že návrat Sebastiana Granta po tak dlouhé přestávce s sebou přinese také hluboce působivá díla, jaká tvořil v počátcích kariéry, budou zklamáni. Někdejší osobnost anglické literatury se rozhodla, že nás poctí další dávkou povrchnosti a plytkosti, která je v posledních osmi letech pro jeho tvorbu příznačná. Kritik se nedokáže ubránit smutku nad tím, že od nejlepšího díla Sebastiana Granta uplynulo už bezmála deset let.

Sebastian se nasupeně ušklíbl, pronesl kletbu hodnou indického námořníka a znovu odhodil noviny. Přelétly Abercrombieho, který se obezřetně sklonil, a přistály na podlaze. Když se komorník narovnal, Sebastian upřel pohled na nepořádně se povalující stránky a nejraději by si kritiku přečetl znovu. Opřel se a zavřel oči, ale jakmile sluha zahájil každodenní holicí rituál, slova George Lindsaye se mu neodbytně vracela na mysl.

…jako návštěva u zubaře… druhořadý Oscar Wilde… od nejlepšího díla uplynulo už bezmála deset let…

Nabubřelé řeči kritiků dávno přijal za nevyhnutnou součást své profese, ale tohle jedovaté prohlášení překračuje všechny meze! Navíc právě ze strany *Gazette,* novin, které vlastní jeho nakladatel!

Kdo je vůbec tenhle George Lindsay? Z jakého titulu si dovoluje pohanět spisovatelovo dílo a nazvat je brakem?

„Mylorde?"

Sebastian otevřel oči. Abercrombie ustoupil vrchnímu sluhovi Wiltonovi, který stál opodál s podnosem v ruce. „Dopis od sira Rothersteina, sire," oznámil Wilton. „Doručil jej jeho sekretář. Usoudil jsem, že je zřejmě důležitý, a tak vám ho rovnou nesu."

Sebastian se narovnal a s neblahým tušením vzal dopis z podnosu. Zlomil pečeť, rozložil arch papíru a četl. Řádky psané rozmáchlým černým písmem Jacoba Rothersteina ho nijak nepřekvapily.

Prodej vstupenek na dnešní večer od včerejška klesl o třicet procent. Jestli tento trend neustoupí, přestavení bude do konce týdne staženo z programu. V Gazette to napsali správně – ta hra je propadák! Ale co to má k čertu znamenat? Nemůžeme očekávat slušnou kritiku alespoň od novin, které vlastní váš nakladatel? Předpokládám, že s Marlowem okamžitě prodebatujete situaci.

J.R.

Sebastian zaklel a hodil dopis zpátky na podnos. Rotherstein má samozřejmě pravdu. Je potřeba něco podniknout. Odpoledne navštíví Marlowea, usoudil, a vyjasní si, jak se věci mají. George Lindsay to možná ještě neví, ale jeho kariéra literárního kritika skončila.

2

Vaši kritiku mám před sebou. Brzy bude za mnou.
George Bernard Shaw

„Proč George Lindsay?“ Lucy zvedla oči od novin a pohlédla na sestru, která seděla u snídaně na protější straně stolu. „Proč sis vybrala tenhle pseudonym?“

„Spousta velkých literátek se rozhodla psát pod jménem George,“ vysvětlila Daisy a napila se čaje. „George Sandová. George Eliotová.“

Ostatní dámy přítomné v jídelně činžovního domu na Little Russell Street byly příliš zdvořilé, než aby poznamenaly, že Daisy zatím není žádnou velkou literátkou, ale pouhou literární kritičkou, navíc dočasnou.

„A pokud jde o příjmení Lindsay,“ pokračovala, „zdá se mi, že zní intelektuálně a spisovatelsky.“

Za jejími zády se ozvala Miranda Dickinsonová: „Dobře, ale proč vůbec používáš mužský pseudonym? Nemrzí tě, že pod prvním článkem nestojí tvoje skutečné jméno?“

Daisy samou radostí na nějaké zklamání ani nepomyslela. „Kritička nemůže používat pravé jméno! Jen si představte ty ohlasy! Naštvaní spisovatelé by si na ubožačce po každé nepříznivé recenzi vylévali zlost!“

Ostatní dámy souhlasně přikyvovaly, načež promluvila paní domácí: „Bez ohledu na to, jaké jméno používáte, Daisy, jste teď autorkou, jejíž komentáře vycházejí tiskem. Máme z vás radost!“

„A závidíme ti!“ dodala Miranda se smíchem. „Lístky na premiéru hry Sebastina Granta a deset šilinků jako honorář za to, že o ní pak napíšeš kritiku do novin? Škoda, že mě nenapadlo zajít za Marlowem a nabídnout mu, že pro něj budu psát recenze!“

Ani Daisy něco takového nenapadlo; když se včera odpoledne zastavila za Marlowem, aby zjistila, jestli by jí nedal možnost vydělávat si na živobytí jako spisovatelka, dotyčný právě zjistil, že divadelní kritik, se kterým obvykle spolupracuje, onemocněl, a nemůže večer navštívit premiéru nové hry Sebastiana Granta. Její první komentář vyšel tiskem jen díky šťastné náhodě.

„Jedna kritika nic neznamená, ale je to dobrý začátek!“ Daisy nejistě pohlédla na sestru. „Lord Marlowe souhlasil, že si přečte jeden z mých románů a poví mi, zda podle jeho názoru stojí za vydání. Dnes odpoledne mu mám přinést do kanceláře rukopis.“

Některé dámy jí blahopřály, ale Lucy mezi nimi nebyla. „Tys požádala lorda Marlowea, aby si přečetl, co jsi napsala?“ řekla a svraštila světlé obočí. „Využila jsi Emmina manžela?“

„Nikoho jsem nevyužila!“ ohradila se Daisy. „Řekl mi, že vítá příležitost přečíst si dílo zatím neznámé autorky a ujistil mě, že moje přátelství s jeho ženou s tím nemá nic společného!“

Lucy zasupěla. „Samozřejmě, že to řekl. Je to gentleman. Proč jsi mi o tom nepověděla včera večer?“

„Neměla jsem kdy. Když jsi přišla domů, byly jsme s paní Morrisovou na odchodu a nemohla jsem se zdržovat vysvětlováním, beztak už jsme měly zpoždění. Byla jsem ráda, že mě paní Morrisová doprovází.“

„A já také.“ Paní domácí se rozhlédla po mladých ženách kolem stolu. „Jako vdova ráda poskytnu doprovod kterékoli z vás, dámy, stačí požádat.“

„Co tě probůh dohnalo k tomu, abys dávala svoje rukopisy číst lordu Marloweovi?“ vrátila se Lucy k původnímu tématu. „Netušila jsem, že tě něco takového napadne!“

„Já taky ne!“ přiznala Daisy. „Ale jela jsem domů a dostavník zastavil u Marlowe Publishing, aby přibral cestující, a v tu chvíli mi blesklo hlavou, že promluvím s Jeho Lordstvem.“ Zmlkla. Samozřejmě musí povědět Lucy, že opět přišla o práci, ale neměla chuť řešit

ponižující událost před ostatními, a tak se pokusila odvést řeč jinam. „Vůbec jsem nečekala, že mě pověří nějakým úkolem. A když mi nabídl, že mi zaplatí za kritiku nové hry Sebastiana Granta, nevěřila jsem svým uším. *Sebastian Grant?* Ten proslulý spisovatel?“

„Neblaze proslulý, tak to zřejmě myslíš,“ poznamenala Miranda. „Prudence ho určitě zná. Četla jsem v nějakém bulvárním plátku, že když on a vévoda St. Cyres pobývali ve Florencii, pěkně tam řádili – ženské, pití, divoké večírky! Samozřejmě ještě předtím, než se vévoda vrátil domů a oženil se s Pru,“ dodala. Měla na mysli jejich přítelkyni a bývalou spolubydlící Prudence Bosworthovou, švadlenu, která nečekaně zdědila miliony liber a provdala se za svého času nechvalně známého vévodu ze St. Cyres.

„Marie ho také zná,“ zmínila se Daisy o další bývalé nájemnici a sáhla po sklenici džemu. „Myslím Sebastiana Granta. Potkaly jsme ji s paní Morrisovou včera před začátkem hry ve foyeru. Nestačily jsme si pořádně popovídat, ale prohodila, že její manžel za ním zašel do zákulisí, aby mu popřál hodně štěstí. Prý je přesvědčen, že Grant je velmi nadaný.“

„Hmm, naše Daisy je jiného názoru, jak se zdá,“ prohodila Lucy pobaveně a podala noviny Eloise Montgomeryové, která seděla vedle ní.

„Ale já si nemyslím, že nemá talent,“ namítla Daisy a přestala mazat topinku džemem.

„Z tvého komentáře to ovšem člověk nepozná,“ poznamenala Lucy. „Moc úcty k němu ani k jeho dílu z tvých řádků nečiší!“

Daisy se vyděsila. „Vyjádřila jsem se příliš neomaleně, že?“

„Neomaleně?“ Lucy zvedla obočí. „Drahoušku, přirovnala jsi premiéru jeho hry k návštěvě zubaře!“

„To snad ne, Daisy!“ Miranda se rozpačitě usmála. Nevěděla, jestli má být šokovaná nebo pobavená. „Pospěš si, Eloiso, a pošli noviny dál. Chci si ten komentář přečíst!“

„Dát dohromady kritiku je mnohem složitější, než jsem si myslela!“ přiznala Daisy. „Když mi vikomt úkol svěřil, těšila jsem se, jak si psaní užiju! Takové zklamání!“ Vzdychla a zabořila lžičku zpátky do sklenice džemu. „Proč vůbec ten člověk píše takové nabubřelé, laciné kusy? Jsou o ničem! Dříve psal mnohem lépe, jeho dílo bylo působi-

vější, vzrušující. Nechtěla jsem být neuctivá, vážně Lucy, ale dostala jsem zaplaceno za kritiku. Musela jsem otevřeně vyjádřit svůj názor."

„Neumím si představit, že byste se někdy vyjadřovala jinak než otevřeně, drahá Daisy," prohlásila paní Morrisová s úsměvem, „ale v budoucnu by možná neškodilo, kdybyste se trochu pocvičila v ohleduplnosti. Zvlášť jestli chcete kritizovat dílo, které vytvořil muž."

„Vaši radu beru na zřetel, madam, i když pochybuji, že na nějaké další kritiky dojde. Tuhle jsem psala jen proto, že dotyčný spolupracovník *Gazette* onemocněl. Přišla jsem do vikomtovy kanceláře ve správnou chvíli. Osud, dalo by se říct."

„Ať je to jak chce, já tvé iniciativě tleskám," řekla Lucy. „Vyšla sis do divadla a ještě jsi vydělala nějaké peníze. Pettigrew a Finch tě platí slušně, ale deset šilinků navíc se vždycky hodí."

Při zmínce o bývalých zaměstnavatelích se Daisy zavrtěla na židli. „Ano…, ale…" mumlala a tajemství jí najednou neuvěřitelně tížilo. „Totiž…, ano."

Lucy si jejích rozpaků všimla. „Děje se něco?" zeptala se. „Copak jsi mi zatajila?"

Daisy zahnaná do úzkých se připravila na nevyhnutelný střet. „Já už u Pettigrewa a Finche nepracuju. Chci se živit jako spisovatelka."

„Ty jsi opustila místo u Pettigrewa a Finche, aby ses stala spisovatelkou?" vykřikla Lucy. „Zbláznila ses?" Druhá otázka nebyla příliš taktní, což se Lucy moc nepodobalo. Uvědomila si to, protože zmlkla a znovu promluvila až po chvíli. „Psaní není dobrý způsob, jak si vydělávat na živobytí," prohlásila. „O tom už jsme rozhodly dávno."

Ne, ty jsi rozhodla, pomyslela si Daisy. Cítila, jak ji zaplavuje vzdor, ale potlačila jej. „Já odjakživa ráda píšu a myslela jsem si, že by bylo báječné, kdybych pro změnu dostala zaplaceno za něco, co mě baví."

„Jistě!" odsekla Lucy. „A zatímco ty si budeš užívat, starost o obživu pro nás obě zase připadne mně!"

Měla naprostou pravdu a Daisy zabolelo u srdce. Před patnácti lety zůstaly po smrti otce bez prostředků a o čtyři roky starší Lucy nesla na bedrech všechnu odpovědnost. Daisy si nepříjemně uvědomovala, že v tomto ohledu sestře moc nepomohla, ale teď má možnost všechno změnit. „Mrzí mě to," řekla důstojným tónem. „Já vím, že ti zase přidělávám starosti, ale neudělala jsem to schválně."

„Možná bys měla zajít zpátky do firmy a poprosit, aby tě znovu přijali," navrhla Lucy se stopou beznaděje v hlase. „Pověz jim, že odchodu lituješ a uvědomuješ si, žes jednala ukvapeně."

Když člověk přizná pravdu, měl by ji přiznat celou. „Já jsem neodešla. Vyhodili mě."

Lucy se zamračila. „Že mě to hned nenapadlo! Co jsi provedla? Určitě jsi zase řekla, cos neměla!"

„Já za nic nemůžu! Pan Pettigrew mě překvapil v komoře, ten starý chlípník…" zarazila se. Příliš pozdě si uvědomila, že nejsou v pokoji samy. Zrudla a rozhlédla se, ale ostatní ženy si najednou zaujatě hleděly talířů. S povděkem obrátila pozornost k Lucy a všimla si, že sestra si naprosto správně odvodila, k čemu došlo.

„Panebože!" zašeptala vystrašeně. „Co se stalo? Jsi v pořádku?"

„Absolutně, ale zažila jsem nesnesitelné ponížení. Věř mi, drahoušku, že jsem měla dostatečný důvod k odchodu, ale madam se mnou rozvázala pracovní poměr dřív, než jsem to stačila udělat sama. A odmítla mi vystavit doporučení!"

„Ach! Když si pomyslím, že jsem ti to místo našla!"

„Nic se neděje!" vyhrkla Daisy. Nejraději by na celou nepříjemnost zapomněla. „Jak už jsem řekla, zašla jsem za lordem Marlowem, abych zjistila, nakolik je možné, abych se živila psaním, a on se zachoval opravdu velkoryse. Ihned souhlasil, že si přečte můj rukopis, a vůbec nevypadal, že to říká jen ze slušnosti. Pověz, nebylo by báječné, kdyby vydal některý z mých románů?"

Lucy mlčela. Daisy čekala na odpověď a bylo jí čím dál jasnější, že bude následovat přednáška o nejisté spisovatelské profesi plus několik návrhů mnohem vhodnějších zaměstnání.

Lucy ji však překvapila. „Ještě dobře," vzdychla, „že nepotřebujeme tvůj příjem, abychom přežily."

Daisy zamrkala. „Ty mi nechceš říct, že mám nechat snění o spisovatelské dráze a hledat si spolehlivou práci?"

„Ne."

„Ani zdůrazňovat, jak je rozumné stát se písařkou? Nebo mi připomínat naše chabé úspory?"

„Ne. Agentuře se daří dobře, uživí nás obě dostatečně dlouho, abychom viděly, jestli to myslíš vážně a prosadíš se. Nepředstírám, že

do tohoto dobrodružství vkládám důvěru, ale jsem ochotná ustoupit a umožnit ti, abys to zkusila."

Daisy radostně zavýskla, vyskočila a oběhla stůl, aby sestru objala. Při Lucyiných dalších slovech se však zarazila.

„Na druhou stranu," dodala sestra odměřeně, „je možné, že na tebe brzy čeká větší zodpovědnost, než si uvědomuješ. Navštívit jedno představení a napsat jeden komentář není nic složitého. Ale jestli ti lord Marlowe vydá román, určitě bude chtít další a další. Budeš muset dodržovat termíny, plnit smlouvy!"

„Všechny závazky samozřejmě dodržím."

Nezdálo se, že by sestru přesvědčila. „Marlowe je náš rodinný přítel," připomněla jí Lucy. „Nesmíš ho zklamat." Vstala. „Odcházím do agentury. Jestli se chceš stát spisovatelkou, Daisy," dodala a vykročila ke dveřím, „radila bych ti, abys doručila svůj nejlepší román lordu Marloweovi co nejdříve. Doufejme, že ho příznivě zaujme, protože z tvé kritiky se o něj určitě pokouší mrtvice!"

Daisy nejistě svraštila čelo. „Proč by měla?"

Lucy zůstala v polovině cesty z jídelny stát a ohlédla se přes rameno. „Marlowe Publishing vydává romány Sebastiana Granta. Je to jejich nejúspěšnější autor."

„A já jsem o něm napsala, že je druhořadý Oscar Wilde, který má nejlepší tvůrčí léta za sebou!" Daisy nešťastně vzdychla. „ Jak to, že si pokaždé takhle zavařím?"

„Máš k tomu zvláštní nadání, drahoušku!" poznamenala Lucy se smutným úsměvem a vyšla ze dveří.

„Tys o něm vážně napsala, že je druhořadý Oscar Wilde?" nevěřila Miranda.

„Už je to tak," potvrdila Daisy a znovu vzdychla. „Vůbec jsem si neuvědomila, že lord Marlowe vydává jeho romány. Panebože, co si o mně vikomt pomyslí?"

„Ten se určitě zlobit nebude," uklidňovala ji Eloise a podala noviny Mirandě. „Je to milý gentleman. A určitě by nechtěl, aby ses rozplývala chválou, když se ti hra nelíbila, nebo ano?"

„Třeba ne," ozvala se paní Morrisová, „ale lord Avermore asi takové pochopení pro Daisyinu upřímnost mít nebude. Jak už jsem řekla, gentlemani jsou velmi přecitlivělí. Sebemenší kritika je popuzuje."

Daisy překvapeně pohlédla na paní domácí. „Vy si myslíte, že se můj komentář mohl Sebastiana Granta dotknout?“

„Možné to je, drahoušku. Vy jste jiného názoru?“

Daisy si nebyla jistá. „Vždyť je to urozený gentleman, hrabě, mnohem významnější člověk než nějaký literární kritik. A vzhledem k nechvalně známé pověsti, kterou si vysloužil v Itálii, je mu zjevně jedno, co se o něm povídá. A kromě toho už napsal pár vynikajících knih. Je známý!“ dodala se smíchem. „Nejznámější anglická literární osobnost od dob sira Waltera Scotta! Komentář od tak bezvýznamného člověka, jako jsem já, ho rozhodně nevyvede z míry!“

Spáchat vraždu je nemorální, říkal si v duchu Sebastian. I kdyby zamýšlenou obětí byl kritik.

Na druhou stranu, on je spisovatel, ohradil se, pohodlně se v kočáru opřel a zavřel oči. Vydělává si na živobytí pomocí představivosti, takže na spřádání způsobů, jaký by mohl George Lindsaye potkat nešťastný konec, vlastně není nic špatného, ne?

Těmito poněkud nepřátelskými myšlenkami se Sebastian zabýval během zdlouhavé cesty z Mayfairu do centra. V ruce držel srolované ranní vydání *Social Gazette,* ale ke stránce věnované divadlu se vracet nemusel. Komentář se mu vryl do paměti.

Nepravděpodobný…, otřepaný…, zábavné jako návštěva u zubaře…

Ve stole má pistoli, blesklo mu hlavou. Drobnou věcičku ráže 22 s perleťovou rukojetí. Možná, že je dokonce nabitá!

Kočár zastavil a Sebastian zahnal příjemnou myšlenku na střílení kritiků z hlavy. Otevřel oči, ale okamžitě zjistil, že k Marlowe Publishing ještě nedojeli. Kočí čekal na ucpaném Trafalgaru, aby mohl odbočit na Strand, a tak znovu zavřel oči.

…Nejlepší tvůrčí období má bezmála deset let za sebou…

Zaplavil ho temný, dusivý strach. Zvláštní, že uvedená slova dokázala vyvolat takovou odezvu. On už si přece tuhle pravdu uvědomil před lety. Tak čeho se dnes bát?

Nervózně se zavrtěl. Možná by měl znovu odjet z Londýna. Sice právě přijel, ale zůstat nemusí. Premiéru své nové hry už navštívil. Ve skutečnosti ho tu nic nedrží.

Afrika, napadlo ho a pocítil jemné vzrušení. Byl v Maroku a v Tunisu. Ale mohl by cestovat dál na jih… Začal si představovat safari v Keni, v duchu se prodíral křovím obklopený lvy a slony a vdechoval vůni nebezpečí; zážitky tohoto druhu by v něm jistě rozdmýchaly tvůrčí jiskru, ne? Samozřejmě je otázkou, kde by vzal na takovou cestu peníze. Je švorc a díky kritice pana Lindsaye je pravděpodobné, že se tento stav v dohledné budoucnosti nezmění.

Druhořady Oscar Wilde… Druhořadý… Nejlepší období má téměř deset let za sebou…

Všechny kritiky ať vezme ďas! Jsou to příživníci; sami nedokážou napsat nic, jen žijí na úkor nadaných lidí, kteří odvádějí práci, podstupují riziko a nesou následky.

Kočár zastavil a Sebastian se znovu probral z mrzutých úvah. Otevřel oči a zjistil, že tentokrát už je na místě. Nečekal na Saunderse a otevřel si dveře sám. Seskočil a dal kočímu pokyny. „Zastavte se pro mě za hodinu, Merrimane."

„Jak si přejete, sire!" Kočí švihl opratěmi, Saunders naskočil na stupátko a odjeli. Sebastian vešel do budovy nakladatelství Marlowe Publishing.

Výtahem se nezdržoval. Vyběhl po schodech do čtvrtého patra, a čím víc se blížil k Marloweově kanceláři, tím měl chmurnější náladu. *Dívka s červenou kabelkou* možná není tím nejlepším, co kdy napsal, ale musí snad na tuto skutečnost upozorňovat celý Londýn právě noviny jeho nakladatele? Znevažovat vlastní práci přísluší jen jemu – dělal to odjakživa, protože dílo neplnilo jeho očekávání a nikdy nebyl spokojen. Ale být haněn v novinách jeho nakladatele, přihlížet, jak mu nějaký pisálek, bezvýznamná nula, maří příležitost vyrovnat dluhy a získat jistý obnos, to je něco docela jiného!

Když vešel, vikomtův sekretář s tázavým pohledem vstal, ale jakmile se Sebastian představil, mužův zdvořilý výraz vystřídalo zděšení. „L-lorde Avermore, my…, totiž…, nečekali jsme vás!" Sáhl po diáři v kožených deskách. „Máte s lordem Marlowem domluvenou schůzku?"

„Ne!" Sebastian obešel sekretářův stůl a zamířil k zavřeným dveřím Marloweovy kanceláře. „Je přítomen?"

„Ano, mylorde, ale…"

„Výborně!“ Přerušil ho Sebastian a otevřel.

Vstoupil a okamžitě padl očima na Marlowea. Jeho nakladatel stál za mohutným mahagonovým stolem a držel šňůrkou převázaný rukopis. „Sebastiane?“ vybafl překvapeně a posadil se vedle hromady novin. „Sebastiane Grante, na mou duši, konečně jsi z ciziny doma!“

Ode dveří se ozval sekretář: „Omlouvám se, sire. Lord Avermore trval na tom, že se s vámi musí setkat!“

Marlowe mávnutím odeslal dotyčného z místnosti. „To je v pořádku, Quinne. Můžete jít.“ Obrátil pozornost zpátky k Sebastianovi. „Probůh, příteli, jak je to dlouho? Osm let?“

Sebastian v tu chvíli neměl chuť bavit se o starých časech. Hodil na stůl pomačkaný výtisk *Social Gazette*. „Co se stalo s Basilem Stephensem, Harry? Vyhodils ho, když jsi koupil *Gazette*?“

Nakladatel se k jeho zlosti usmál. „Pan Stephens je nachlazený. Zadal jsem kritiku tvé nové hry někomu jinému.“

„A kde jsi toho kreténa našel? V oblíbené hospodě?“

„Kreténa?“ Harry se dal do smíchu. „Pochybuji, že by ses takhle vyjadřoval, kdybys George Lindsaye někdy viděl!“

„Po chvíli konverzace s tím člověkem bych zřejmě k jeho charakteristice přidal ještě slova ‚idiotský‘ a ‚negramotný‘!“

„Ty jsi ale podrážděný! A s tvým hodnocením zásadně nemohu souhlasit. George Lindsay podle mého názoru setřel tvou hru s pozoruhodnou výmluvností!“

„Děkuji, Harry! Hřeje mě u srdce, jak si všímáš mých pocitů. Jestli tomu dobře rozumím, s ohledem na nemoc pana Stephense jsi svěřil úlohu divadelního kritika panu Lindsayovi pouze dočasně, je to tak?“

„Těžko říct. Možná mu v budoucnu zadám další práci.“ Nakladatel ignoroval znechucené zasupění a ukázal na rukopis, který právě položil na stůl. „Navíc už jsem slíbil, že si přečtu jeho román.“

„Upřímnou soustrast!“

„Pokud bude dobrý, samozřejmě ho vydám.“

„Dobrý?“ Sebastian nevěřil svým uším. „Jak by mohl být dobrý? Žádný spisovatel, který za něco stojí, se nestane kritikem!“

„Říkáš to jen proto, že tě štve, jak ohodnotil *tvou* hru!“

„Nesmysl!“vybafl Sebastian. „Jeden ukvapený názor mě nemůže ovlivnit!“

„To jsem rád, že se nezlobíš!“

Ironické odpovědi nevěnoval pozornost. „Ale na ostatní vliv mít bude! Kritiky v *Social Gazette* čte každý! Všichni je berou v potaz! Tohle hodnocení hře ublížilo!“ Předklonil se a opřel se pěstmi o stůl. „Chci, aby kritiku odvolal!“

Harry se také bojovně předklonil. „Ne!“

„Tak tedy vyjádření jiné osoby!“

„Ne!“

Sebastian nasupeně vzdychl a napřímil se. „Předprodej vstupenek od včerejška klesl o třicet procent!“

Harry pokrčil rameny. „A co já s tím mám společného? Já jen vydávám tvé knihy. O tvé hry se nezajímám!“

„Potřebuju peníze, sakra!“

Harry mu oplatil stejně nepříjemným pohledem. „Kdybys dokončil román, který jsi mi měl odevzdat před třemi lety, nebyl bys teď na mizině, je to tak?“

Sebastianovi blesklo hlavou, že se při dnešních ranních úvahách o vraždě zmýlil, co se týká oběti.

Jeho pocity se určitě odrazily v obličeji, protože Marlowe rádoby sklíčeně zavrtěl hlavou a poznamenal: „Jsi tak nerudný! Zdá se, že pobyt ve Švýcarsku ti příliš neprospěl! Že by ti tam po tolika letech v Itálii bylo moc chladno?“

„Je jasné, že jsem strávil v zahraničí příliš dlouho!“ odsekl Sebastian. „Během mé nepřítomnosti jsi proměnil *Social Gazette* z hlavního posuzovatele londýnské divadelní scény v komediální plátek, který si nijak nezadá s konkurenčním *Punchem!* Ten komentář je k smíchu!“

„Škoda, že totéž nelze říct o vaší hře!“ ozval se pobouřený ženský hlas za jeho zády, než Harry stačil odpovědět.

Sebastian rozpačitě svraštil čelo. Tuhle drzou poznámku rozhodně neutrousil Harryho sekretář! Obrátil se k otevřeným dveřím, ale nikoho nespatřil, což ho udivilo ještě víc. Pak se dveře zavřely a objevila se ženská postava, která se dosud skrývala za nimi. Stála u věšáku a v ruce držela tmavě zelený kabát, z čehož bylo jasné, že při jeho prudkém vpádu do místnosti zůstala uvězněná za dveřmi a nemohla odejít.

Pohlédl na nečekanou posluchačku se zdviženým obočím. Do kanceláře jeho nakladatele se absolutně nehodila. Měla slamák, naškrobenou bílou halenku zapnutou až k bradě, praktickou tmavě modrou sukni a bílé rukavice. Takhle chodí oblečené studentky a staré panny, ale Sebastian, jindy mistr v hodnocení něžného pohlaví, nějak nedokázal s jistotou určit, do které kategorie dotyčná patří.

Byla štíhlé postavy, měla růžové rty a jasnou dívčí pleť, ale když se posunul o krok kupředu, aby provedl bližší průzkum, všiml si drobných vrásek na čele, které výmluvně dokládaly, že hodiny francouzštiny a vyšívání ornamentů opustila nejméně před deseti lety. Není tedy žádnou školačkou, ale dospělou ženou, a přesto působí mladistvým dojmem, snad díky kulatému obličeji a pihám rozesetým po nose a po tvářích. Vypadala bezelstně a otevřeně, a tyto vlastnosti umožňovaly každému alespoň trochu bystrému člověku, aby okamžitě poznal, co si myslí.

Všiml si mírně svraštělého obočí a pohlédl jí do očí. V tu chvíli zatajil dech, protože jejich barva byla pozoruhodná – sytá, výrazná modrozelená, kterou ani coby spisovatel nedokázal okamžitě popsat. Jako křídlo čírky nebo eukalyptový les nebo sluncem prozářená hladina Monetova jezírka v Giverny. Lemované hustými zlatohnědými řasami vypadaly úchvatně.

Zpod slamáku jí vyčnívaly pramínky rezavě rudých vlasů a navzdory příšernému ránu, které prožil, ho pohled na ně téměř přiměl k úsměvu. Ona tu barvu nejspíš nenávidí – jako většina zrzavých lidí –, ale hlavou mu bleskla představa, jak by asi její kadeře vypadaly rozpuštěné a splývající přes nahá bílá ramena. Lákavý obrázek!

Sklouzl pohledem dolů. Na ženu byla dost vysoká, jen o několik centimetrů nižší než on, a velmi útlá, ale i tak rozeznal pod nemožným oblečením pozoruhodné křivky.

Obrátil se k Marloweovi a povytáhl jedno obočí. Co dělá tohle svěží, pohledné stvoření za dveřmi kanceláře jeho nakladatele? Matně si vzpomněl, že vikomt se před pár lety oženil. Jestli je to Harryho manželka, je všechno v pořádku. Ale pokud není… Ten Harry!

„Vaše hra *byla myšlena* jako komedie, ne?“ zeptala se a přerušila jeho úvahy. „Jestli ještě někdy nějakou napíšete,“ dodala a popotáhla nosem, „radila bych vám, abyste diváky doopravdy rozesmál!“

Po této poznámce pro něj její ohnivé vlasy a úžasné oči začaly ztrácet kouzlo. Určitě je to stará panna, usoudil, protože tak prostořekou ženskou by si žádný muž nevzal! „Kdo k čertu jste?“

Harryho smích přehlušil její odpověď. Vikomt obešel stůl a zůstal stát Sebastianovi po boku. „Dovolte, abych vás představil,“ řekl a pokynul k ženě. „Sebastiane, seznam se s Georgem Lindsayem!“

3

Psaní je jako prostituce. Nejprve to člověk dělá z lásky, pak pro pár blízkých přátel a nakonec pro peníze.
Molière

Daisy dospěla k závěru, že většině lidí jistě připadá Sebastian Grant hrozivý. Ona se ho příliš neobávala, ale i tak při prvním pohledu na proslulého spisovatele musela uznat, že z něj tak trochu jde strach.

Za prvé je statný, vyšší než většina mužů, má mimořádně široká ramena, mohutnou hruď a silné paže. Pokud jde o vzhled, představovala si ho úplně jinak. Úspěšný spisovatel měl být štíhlý, intelektuálský typ, možná s brýlemi. Tenhle muž, vysoký, šlachovitý a nervní, s neposlušnými černými vlasy a modrošedýma očima, vůbec neodpovídal jejím představám. Při pohledu na něj bylo jasné, že pověst bouřliváka získal zaslouženě. Měl by se plavit po řekách v Argentině, pomyslela si, nebo povykovat v krčmě kdesi v Bangkoku, protože představa, jak sedí za stolem s brkem a inkoustem nebo ťuká do psacího stroje, jí připadala naprosto absurdní.

Ihned po Marloweově ledabylém seznámení si všimla, jak se spisovatel zachmuřil. Přivřel oči do tenkých škvírek a v podlouhlé tváři mu zaškubal sval. Vzbuzoval dojem paličatého býka. Vůbec by ji nepřekvapilo, kdyby se mu začalo rozšiřovat chřípí!

„Vy jste George Lindsay?“ vybafl a znovu ji přeměřil strohým pohledem od hlavy k patám. „Vy?“

Setkání kritičky s nespokojeným autorem, kterého právě setřela, je nepříjemné, ale on už jí zčásti oplatil tím, jak dal najevo své nevalné mínění. Daisy vyzývavě čelila jeho nenávistnému pohledu. „Ano, George Lindsay je můj pseudonym," odpověděla. „A podle všech výbojných řečí, které jste pronesl od chvíle, kdy jste sem tak neomaleně vpadl, soudím, že jste Sebastian Grant."

Spisovatelovu odpověď přehlušil smích lorda Marlowea. „Předpokládáte správně," potvrdil vikomt a ukázal na muže. „Dovolte, abych vám představil Sebastiana Granta, hraběte z Avermoru. Sebastiane, slečna Daisy Merricková."

Všimla si, že se hrabě snaží znovu působit dojmem zdvořilého člověka. Uklonil se, a když se narovnal, chmury z jeho tváře zmizely. Měla však dojem, že ho to stálo dost úsilí. „Těší mě."

Formálně se uklonila. „Lorde Avermore."

Pootočil se k vikomtovi, ale nespouštěl z ní pohled. „Tomu se tedy říká překvapení, Marlowe! Měl jsi mě upozornit, když jsem vešel!"

„Promiň, příteli!" řekl vikomt a netvářil se ani trochu kajícně, „ale nedal jsi mi příležitost!"

Lord Avermore si ji znovu změřil pronikavým pohledem. Připadala si jako motýl na špendlíku. „Tak vy jste ta jedovatá kritička, která mě dnes ráno rozsekala na maděru!"

„Je mi líto, že vás můj komentář nepotěšil, mylorde, ale cítila jsem morální povinnost projevit upřímný názor na vaši hru."

Zvedl obočí. „Čestná kritička. Jak… neobvyklé!"

V jeho zdvořilém hlase zazníval falešný tón. To se jí dotklo, a jakkoli věděla, že upozorňovat na sebe hádkou se Sebastianem Grantem za přítomnosti jeho nakladatele, který, jak doufala, vydá její knihu, zřejmě není příliš moudré, neodolala nutkání odpovědět. „Kdo se bojí, mylorde," poznamenala sladce, „nesmí do lesa!"

Pohrdavě zasupěl. „Jistě, to říkají kritici odjakživa. A jedině proto, aby svou vlastní práci nevystavovali riziku, že se stane terčem veřejného posměchu! Uveřejnit kritiku je mnohem jednodušší než ji snášet!"

„Pro někoho možná, ale jestli budu mít štěstí a moje romány vyjdou, budu nanejvýš ochotná čelit kritice druhých," ujistila ho. „A doufám, že jejich názory náležitě přijmu."

„Věřte mi, zlatíčko, že nepřijmete!"